

arrestsag begærer optaget et forbehold efter § 242 om, at der skal tages hensyn til andre krav, der er undergivet den samme ansvarsgrænse, følger det da af forslaget § 242, stk. 2, der gælder uanset, i hvilken konventionsstat en begrænsningsfond er oprettet, at dommen ikke kan fuldbyrdes.

Stk. 4 om virkningen af fondsoprettelse i en ikke-kontraherende stat har ingen parallel i 1976-konventionen, men bygger på gældende § 238, stk. 1, hvorefter domstolen kan hæve en arrest eller frigive en sikkerhed, hvis det godtgøres, at den ansvarlige allerede har stillet betryggende sikkerhed. Bestemmelsen i gældende § 238 bygger på 1957-konventionens artikel 5, stk. 1, der ikke er begrænset til sikkerhedsstillelse i en stat, der har ratificeret 1957-konventionen. Med henvisningen i forslaget § 241, stk. 4 til stk. 3, ligger det klart, at en domstol også kan træffe beslutning om ophævelse af en arrest eller frigivelse af en sikkerhed, selv om vedkommende begrænsningsfond først er oprettet i ikke-konventionsstaten efter, at der her i landet er foretaget arrest eller stillet sikkerhed herfor.

Denne omstændighed, at en domstol finder det godtgjort, at en begrænsningsfond, oprettet i en ikke-konventionsstat, kan side-stilles med en begrænsningsfond som nævnt i § 240, medfører ikke automatisk, at dommeren skal frigive sikkerheden eller ophæve arresten, jfr. ordene »reglerne kan anvendes tilsvarende ...«. Dette stemmer da også med gældende § 238, der alene indebærer en *automatisk* ophævelse af den stillede sikkerhed eller foretagne arrest i de tilfælde, hvor sikkerheden er stillet inden for en konventionsstat.

Det praktiske anvendelsesområde for forslaget § 241 vil være de tilfælde, hvor en stat har baseret sin lovgivning på 1976-konventionen uden dog at ratificere denne.

Stk. 5, der bygger på konventionens artikel 13, stk. 3, opstiller 3 betingelser for, at en ansvarlig skal kunne påberåbe sig den beskyttelse, der følger af stk. 1-4. For det første skal den skadelidte have adgang til at deltage i proceduren omkring fordelingen af fonden. For det andet skal han kunne regne med, at det beløb, der bliver ham tilkendt ved domme, også faktisk bliver udbetalt til ham. For det tredje skal det være muligt for ham at overføre det ham tilkomne beløb til sit hjemland uden valutarestriktioner.

Som eksempel på vanskeligheder, der kan opstilles for den skadelidtes deltagelse i fondsproceduren, kan nævnes, at der i vedkommende lands nationale lovgivning findes præklusions- og forældelsesregler, der i praksis virker diskriminerende i forhold til ud-lændinge.

Retsvirkningerne i § 241 for så vidt angår arrest gælder også for arrestforbud, jfr. retsplejelovens kapitel 57.

Til § 241 a

Bestemmelsen giver ligesom § 240, stk. 3, regler om kanalisering af alle retssager til sø- og handelsretten og er herved at betragte som en ren værnetingsregel.

Bestemmelsen i *stk. 1* gælder uanset, om begrænsningsfonden er oprettet i Danmark eller i udlandet. Bestemmelsen gælder endvidere uanset, om den afgørelse, som arrestrekvirenten ønsker at kære, vedrører en begæring om arrest udover begrænsningsbeløbet – enten fordi rekvisitus påstås at have mistet retten til ansvarsbegrænsning i medfør af § 237, eller fordi det omhandlede krav efter sin art ikke anses for omfattet af begrænsningsretten – eller om rekvirentens arrestbegæring bygger på, at betingelserne i § 240, stk. 2, samt § 241, for at opnå beskyttelse mod arrest m. v. af en allerede oprettet begrænsningsfond ikke er til stede.

Stk. 2 gælder ligesom stk. 1 både, hvor begrænsningsfonden er oprettet i Danmark og i udlandet. Bestemmelsen vedrører både den situation, hvor fogden har imødekommet en begæring om arrest for et beløb udover begrænsningsbeløbet, og den situation, hvor fogden har imødekommet en begæring om arrest inden for begrænsningsbeløbet med den begrundelse, at betingelserne i § 240, stk. 2, og/eller § 241, for at være omfattet af den af fondsoprettelsen følgende beskyttelse ikke er til stede.

Efter retsplejelovens regler har rekvisitus ikke adgang til at kære en foretagen arrest eller den af fogden fastsatte sikkerhed, der stilles til afværgelse af en arrest, idet hans interesser er tilgodeset gennem kravet om, at rekvirenten skal anlægge justifikationssag; også i den situation, hvor den sikkerhed, der stilles *på grund af* den fremsatte begæring om arrest, har form af en begrænsningsfond, fører retsplejelovens regler efter udvalgets